

VIEWEGH: Prý jsme povinni život nevzdat. Žvásty. Nejsme!

•
•
•
•
•
•
•
•

26

SPISOVATEL MICHAL

VIEWEGH. | FOTO: [DAVID NEFF](#), [MAFRA](#)

Přirovnání života k příliš dlouhému večírku je jednou z mých oblíbených metafor, kterou od prosince 2012, kdy mi prasklá aorta obrátila život vzhůru nohama, používám tak často, že všichni moji příbuzní a přátelé už onoho podobenství mají plné [zuby](#), nicméně budu pragmaticky předpokládat, že čtenáři Lidových novin to ode mě ještě neslyšeli...

Připomeňme si tedy společně obvyklý průběh jakéhokoliv večírku, nebo ještě lépe maloměstského plesu: zábava se zpravidla rozjíždí jen pomalu (zvláště když přijdete už v sedm, jak bylo uvedeno na plakátech), téměř nikdo netancuje, většina lidí sedí, smysluplnou konverzaci supluje bezobsažné žvatlání, převažují rozpaky, ve vzduchu visí nevyslovená zklamání...

Také vy i váš partner či partnerka jste značně rozladění a minimálně jeden z vás poněkud dětinsky trucuje – asi jako raný pubescent (řekněme, že v rámci naší metafory představuje každá hodina strávená na plese jedno desetiletí). S postupujícím časem – to jest s přibývajícím léty – se však nálada na plese mění k lepšímu: čím dál častěji se ozývá smích, množí se koketní pohledy... Po dvou hodinách (ve dvaceti) se konečně i vy začínáte bavit.

„Vlastně to tu vůbec není špatný!“ říkáte si. „Je to tu suprový!“ O půlnoci (ve třiceti) bujará zábava vrcholí: roztoužené dvojice se objímají a líbají, muži se drží kolem ramen a přiopile se ujišťují o vzájemném přátelství. Barman v tom hluku už sotva slyší objednávky. V jednu (kolem čtyřicítky) začínají nepokrytě flirtovat i ženatí muži, ba dokonce také některé zadané ženy, takže se vzápětí logicky ozývají partnerské hádky. Ve dvě ráno (v padesáti) zvrací první opilec. Ve tři (to už je vám bohužel šedesát) nevyhnutelně vypukne rvačka, ale i když se oba násilníky od sebe podaří odtrhnout, ve čtyři stejně letí vzduchem první láhev, takže v pět ráno (v osmdesáti) přijíždí policie – a sanitka...

Co tím chci říct: abychom si mohli z plesu našeho života pamatovat především to [hezké](#), je jaksi nutné odejít včas (včas ovšem pro řadového smrtelníka, který nikdy nepřestává doufat, že ta pravá zábava teprve přijde, znamená předčasně). V časopise Reflex nedávno vyšel obdivuhodně otevřený rozhovor J. X. Doležala s profesorem Pafkem o sebevraždách a euthanasii, v němž osmasedmdesátiletý lékař nevyhýbavě říká, že je-li svoboda skutečně nejvyšší životní hodnotou, pak svobodné rozhodnutí ukončit život je výsadním [právem](#) každého člověka, které musíme respektovat... Jaká úleva po všech těch laických moralistických žvástech o tom, že jsme povinni život nevdát! Nejsme!

MICHAL VIEWEGH

Zdroj: https://www.lidovky.cz/lide/viewegh-pry-jsme-povinni-zivot-nevdat-zvasty-nejsme.A180917_092609_lide_ele?recommendationId=00000000-0000-5000-8000-000000000000